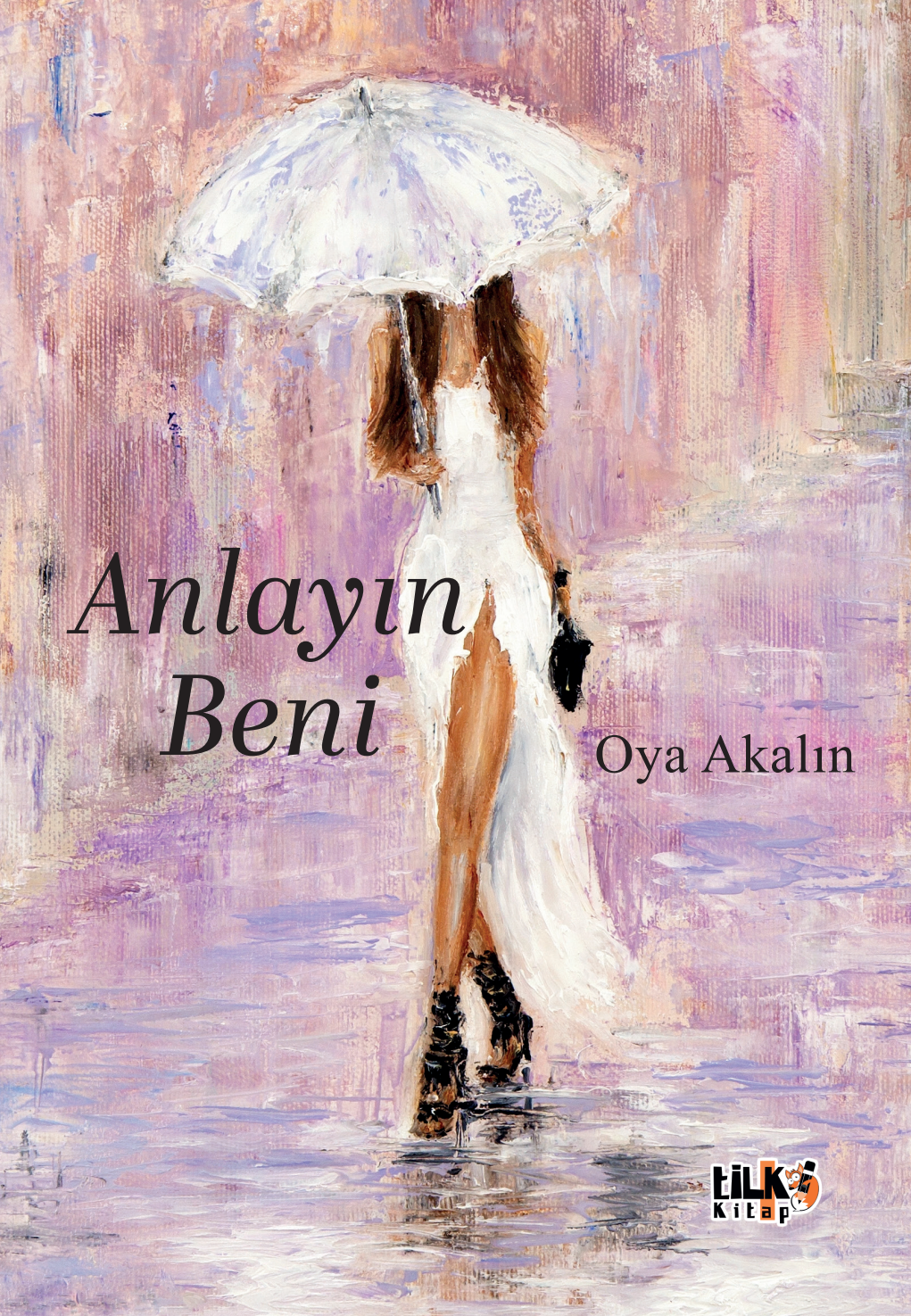

Anlayın Beni
Oya Akalın
tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Anlayın Beni
Oya Akalın

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Gizem Aslan
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Haziran 2025
ISBN: 978-625-5896-38-4
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ANLAYIN BENİ

Oya Akalın

BÖLÜM 1

Her insan ayrı bir dünya, ayrı bir hikâyedir aslında. Benim hikâyem ise on dört yaşımdayken başladı. Yalan söyleyemem, harika bir çocukluğum vardı. Okulumda çok başarılıydım, sosyal etkinliklerde hep başrollerde yer alırdım, Akhisar'ın zengin ve tanınmış bir ailesinin tek çocuğuydum. Her şey masal gibi geliyor, öyle değil mi? Eminim, *"Ne şanslı bir çocuktur."* diyorsunuzdur içinizden, bu cümleleri duyar gibiyim. Oysa hayat hiç de göründüğü gibi bana nahif davranmadı. Ne derler, bilirsiniz: "Her şey göründüğü gibi olsaydı, deniz suyu bile mavi olurdu." Benim de hayatım pırıl pırıl, masmavi bir su gibi gözüken ama göründüğü gibi olmayan, gitgide tükenen şeffaflığa bürünmüş bir ruh hâli içerisine girmişti. Ben "Neydim?" değil, "Ne olacağım?" demek gerekir.

Şimdi ise sene 2024, ben ise hâlâ on dört yaşında kalan, ergen bir genç kız... Daha doğrusu, artık tam olarak öyle değil. Hayat, bana öyle oyunlar oynadı ki karanlığın içine hapsolmuş, ışık bekleyen bir kadındım. Her şey bir anda dibe çökmüştü. Ölümle yaşam arasında mekik dokurken hayatta kalmayı başardım. Hangisi daha hayırlıydı? Ahirete inancım sonsuz. Orada da bir yaşam olduğunu ve bu dünyadaki hâl ve tavırlarımız

sonucunda gideceğimiz yerin belli olacağını biliyorum, buna eminim. Ve ben Allah'a nerede yakınsam, orada bulunmayı tercih ederdim. Çünkü onu her şeyden daha çok seviyorum. Demek ki bu dünyadaki amacım henüz bitmemiş. Bir yerlerde beni bekleyen insanlar, çocuklar ve hayvanlar olduğuna inanıyorum. Henüz yolun başındayım. "Otuz yaşındasın, yolun yarısı," diyeceğinize, "Yolun başındayım," diyorsunuz diyebilirsiniz. Ben, geç ama asla unutulmayacak, izler bırakan bir kadın olacağım. Buna tüm kalbimle inanıyorum ve inanılan her şey gerçek olur. Hep on dört yaşımdan bahsediyorum, öyle değil mi? *"Ne var ki bu yaşta, ne yaşadın?"* dediğinizi duyar gibiyim. Gelsin sorular bakalım... İşin özetiyle şöyle: Bir çocuk sevdim. Kendisi o yıllarda yirmi yaşındaydı. Aramızda tam altı yaş fark vardı. Benden çok hoşlandığını ve benimle çıkmak istediğini söyledi. Bu yazdıklarımı okuyamayacak, çünkü artık kendisi hayatta değil. Çok feci bir trafik kazasında can verdi.

O seneler için ben de ondan hoşlandım ve artık hikâyemiz başlayacaktı. Ta ki babam Halil'le aramızdaki duygusal bağı öğrenene kadar. Babam, her baba gibi on dört yaşındaki bir kız çocuğunun ilişkisi olamayacağı kanaatine vararak bizi ayırmayı başardı. Erkek arkadaşımın ise eski kız arkadaşı varmış. Kendisi, benden ve bizden olamayacağını anladığında eski kız arkadaşıyla o sene içerisinde evlendi.

Yıkıldım. Çok acı çektim. Kahroldum. Daha sevginin, aşkın ne olduğunu bilemeden kendimi dünyanın en çaresiz kızı olarak hissediyordum. İlk defa karşı cinse bir duygu beslemiştim ve sonucu hüsran oldu. O günden sonra evlilik travmam başlamıştı. Düğünlere bile gidemez oldum. Her çalan şarkıda

ağlıyor, her parçada ondan kendime ait bir şeyler buluyordum. Babama küstüm. Çok isyan ettim. Sorguladım; neden ben bu yaşımda böyle bir duruma maruz kalmıştım, neden ben?

Ve başarılı giden öğrencilik devrim bu olayla birlikte son buldu. Eskiden çok başarılı bir öğrenci olmama rağmen, yaşadığım bu olayla birlikte liseyi zorla bitirmiştim. Derslerimde hâlâ başarılıydım, fakat okula gitmek istemiyordum ve bu yüzden devamsızlıktan sınıfta kalmama ramak kalmıştı. Annemin de çabalarıyla zar zor liseyi bitirdim. En güzel çağım, gençlik dönemim depresif geçmişti ama hayat ya bu işte, bu duruma da alışmıştım.

Hiç unutmuyorum, bu olay olduktan sonra ailem beni psikiyatriye götürdü ve doktorun bana söylediği şey "Yapacak bir şey yok, bu aşkı kalbine gömeceksin." oldu. Acımasız bir şekilde, sert bir ithamla. O gün anladım ki psikologların da çoğunun kalbi yok, abi. Bilim ve tıp, bütün duygularını köreltmiş. Başka bir yolu olamaz mıydı? Ama yoktu.

Hayat bana kötü yüzünü on dört yaşımdan itibaren göstermeye başlamıştı bile. Ne yapabilirdim? Zaten hassas bir kızdım. Elimden ne gelirdi? Sonsuz bir boşluk ve yalnızlık... Belki de depresyonların o an için en ağır dönemini ergenlik çağımda yaşadım. Bu süreçlerde en büyük şansım önce Allah, sonra annemdi.

Ve bir şeyler üst üste gelmeyi çok sever ya hani? Hayatımdaki en güvendiğim adam da beni terk etmişti. Babam, başka bir kadınla ilişkiye başlamıştı. O dönem annem ve ben çok zor günler geçirmiştik.

Babamın maddi varlığı ve ihtişamlı yaşamı, aynı zamanda yakışıklılığı kadının aklını başından almaya yetmişti. Babam da âşık olmuş ve o kadına gitmişti. Fakat babam daha sonrasında bizi seçti ama ben çok yorgundum. Babam bile beni bıraktıysa, herkes gider diye kabullendim ve beni öldürmeyen acı güçlendirdi, ben de güçlenmiştim.

Sonunda üniversite zamanım gelmişti. Sivil Havacılık ve Yer Hizmetleri Yönetimi'ni bitirdim. Şimdi sıra neydeydi peki? Yirmi dört yaşındaydım. İlk aşkın acısının üzerinden tam on sene geçmişti. Şans bana evlilikten yana da gülmedi. Kandırıldım. Psikolojik sorunları olan bir adamla evlenmişim meğerse. Öyle bir annesi vardı ki, tabiri caizse şeytanla savaşıp cihat ettim.

2019 yılında evlendim. Eşim, aynı eve girdikten sonra evin içerisinde halüsinasyonlar görmeye başladı ve ben anlam veremedim. Çok korkmuştum ve kimse de bana eşimin rahatsız olduğu konusunda bir bilgi vermemişti. Ben de psikolog değilim ki nasıl anlayabilirdim eşimin şizofren olduğunu? Ailesiyle birlikte beni kandırmışlardı. Kayınvalidem, oğlunun rahatsızlığını kabul etmek yerine bizi sürekli hocalara, hacılara götürüyor ve eşimin hasta olduğunu benden saklayarak "Size büyü yapmışlar." diyerek benim de son kalan akıl sağlığım ile oynamışlardı.

Ama Allah o kadar büyük ki biz sonunda ayrıldık ve ben de bu durumlar yüzünden psikolojik destek almaya başladım. O dönemlerimde yalnızca yanımda Allah vardı. Allah öyle bir Allah ki, O'nu o kadar çok seviyorum ki O'nun aşkı için her şeyi yaparım. Biraz da beni hiçbir zaman terk etmeyecek olan

ilahi aşkımdan bahsedeyim. O, öyle bir Allah ki en kötü günümde ışığı O'nun sayesinde bulup karanlıktan aydınlığa çıktım. Ne kadar şükretsem, ne kadar ibadet etsem azdır.

Bana soruyorlar: "Neden inanıyorsun?"

Evet, inanıyorum çünkü hissediyorum ve seviyorum. O her an yanımda, bunu biliyorum. Ve O'nun himayesinde olduğumu bilmek beni en çok rahatlatan şey. Her şeyin O'nun elinde olduğunu bilmek... Bundan daha rahatlatıcı ve teslimiyetçi bir düşünce tarzı var mı?

Belki hepimizin çok normal olarak gelecek kaygıları, maddi-manevi sıkıntıları, korkuları var. Ama unuttuğumuz bir şey var: Allah, sabredenlerle beraberdir. Ki sabır konusunda çok da başarılı olduğum söylenemez. Genelde tez canlı ve sabırsızımdır. Fakat yaşadıklarım bana sabretmeyi öğretti. Ve kalbi temiz olanın her daim umut kapısı vardır. Ben de tam o kapının dibindeyim. Beklemedeyim işte. Belki bir gün anlaşılırım diye yazıyorum. Sayfalara içimi döküyorum böylelikle.

Ve bir tek isteğim var: Anlayın beni!

Hayat; bir yolculuktur, konargöçeriz. Kim bilir ne hayatlar, ne hikâyeler...

Bilemedim bu işin sonu nereye gider?

Bazen karanlıkta kaybolurum.

Bazen mum olurum, yanarım için için.

Işık saçarım kimileri için.

Bilirsiniz, her gördüğümüz şey gerçek olsaydı, denizin suyu mavi; masalların sonu da mutlu biterdi.

Oysa ne denizin suyu gerçekten mavi çıktı ne de masallar mutlu bitti.

Ama bu sefer başka. Artık hayat, benim için sil baştan başlıyor.

Çünkü insan neye inanırsa, onu yaşar.

Bu yüzden, hakkında hayırlısını dile ki hayal kırıklığına uğramayasın.

9 786255 896384